

Κυριακή 10η Αύγουστου 2025

Κυριακή Θ' Ματθαίου.

(Ματθ. 14, 22 – 34).

«ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ»

(Ματθ. 14, 31).

Ένα ἀπίστευτο θέαμα εἶδαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὁ Χριστός περπατάει πάνω στή θάλασσα! Πάγωσε ἡ θάλασσα; Στερεοποιήθηκε τό νερό; Ὁχι! Ἡ θάλασσα σπαράζεται ἀπό τήν τρικυμία. Τό νερό ἀναδεύεται ἀπό τά κύματα, ἀλλά ὁ Πλάστης καί Δημιουργός μόνος Του ἀναιρεῖ τόν νόμο τῆς βαρύτητας. Αὐτός, πού ἔφτιαξε τούς νόμους τοῦ σύμπαντος, γιά λίγες στιγμές κοιμίζει μία δύναμη τῆς φύσης, γιά νά τρέξει κοντά στούς πανικόβλητους μαθητές Του. Ἀπό μόνος Του δίνει τήν ἴδια δυνατότητα καί στόν Πέτρο, γιά νά τοῦ διδάξει τίς προοπτικές πού ὑπάρχουν, ὅταν ἐμπιστεύεται ἀπόλυτα τόν Θεό. Ὁ Πέτρος γιά λίγο κλονίστηκε ἀπό τή λογική. Ἄρχισε νά καταποντίζεται. Μέ ἀπόγνωση φώνα-

ξε: «Κύριε, σῶσόν με»! Τότε ὁ Χριστός «ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ».

Ὁ Παντοδύναμος Θεός «ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ». Ἄπλωσε τό χέρι Του Αὐτός, πού μέ τά χέρια Του ἔπλασε τόν Ἀδάμ. Ἄπλωσε τό χέρι Του, πού ἦταν ἀνθρώπινο, ἀλλά ταυτόχρονα ἦταν καί θεϊκό. Τό χέρι τοῦ Θεοῦ ἀπλώνεται στόν δύσπιστο μαθητή. Τό χέρι πού κρατάει ὅλο τό σύμπαν ἐκτείνεται σ' αὐτόν τόν μωρό καί ἀνόητο ἄνθρωπο, πού δέν ἀρκεῖται στήν ἐμπειρία, ἀλλά ζητάει καί τήν ἐπιβεβαίωση. Ποτέ δέν ἔπαψε οὔτε ποτέ σταματάει ὁ Χριστός νά ἀπλώνει τό χέρι Του στούς ἀνθρώπους. Γιά νά τούς προσεγγίσει, δέν περιμένει τήν ἀγάπη τους, δέν ζητάει ἀνταλλάγματα, δέν θέλει ἐκδουλεύσεις. Ἀπλώνει τό χέρι Του ἀπό στοργή καί φιλανθρωπία. Γνωρίζει πώς μετά τό θεϊκό ἄγγιγμα θά ἔλθει ἡ ἀγάπη καί ἡ ἀφοσίωση τῶν ἀνθρώπων πρὸς τό πρόσωπό Του.

Ὁ Κύριος «ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ» καί ἔσωσε τόν Πέτρο ἀπό τόν καταποντισμό. «Ἐκτείνας τήν χεῖρα» ἐπιλαμβάνεται κάθε ἁμαρτωλοῦ, κάθε ἀπελπισμένου, κάθε ἀρρώστου,

κάθε σκοτισμένου, κάθε βυθισμένου στόν βυθό τῆς ἄγνοιας. Ἐκτείνει τό χέρι Του ὁ Χριστός καί μᾶς ἀνασύρει ἀπό τά βάραθρα τῆς κακίας, ἀπό τήν πίκρα τῆς ἀποτυχίας, ἀπό τή ματαιοπονία τῆς ἐμπαθοῦς ἐπιθυμίας. Δέν τό ἀξίζουμε. Δέν εἶναι δίκαιο. Τό σωστό εἶναι νά πληρώσουμε τά λάθη μας. Ὁ Χριστός ὅμως μᾶς ἀγαπάει. Θέλει ὅλοι νά σωθοῦμε καί νά ἔλθουμε στήν γνώση τῆς ἀλήθειας, δηλαδή νά ἔλθουμε σέ γνωριμία μαζί Του. Μᾶς δίνει μία δεύτερη, μία τρίτη, μία πολλοστή εὐκαιρία. Δέν κουράζεται νά ἀπλώνει χέρι βοήθειας, γιά νά μᾶς ἀρπάξει ἀπό τήν πτώση καί τό γκρέμισμα. «Ἐβδομηκοντάκις ἑπτά» εἶναι ἕτοιμος νά μᾶς συγχωρέσει, νά μᾶς ἀμνηστεύσει, νά μᾶς κρατήσῃ κοντά Του, ἀκόμη καί ἂν ἐμεῖς, σάν τόν Πέτρο, ταλαιπωροῦμαστε ἀπό τίς ἀμφιβολίες μας.

Ὁ Χριστός «ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ». Ἔσωσε τόν μαθητή Του ἀπό τήν τρικυμία. Τό ἔκανε γιά νά τόν ὀδηγήσῃ μέ ἀσφάλεια στό πλοiάριο ὅπου βρίσκονταν καί οἱ ὑπόλοιποι μαθητές. Ἐκεῖ ὁ Κύριος ἐπιβιβάστηκε καί συνέπλευσε μαζί τους «εἰς τήν γῆν Γεννησαρέτ». Ὁ Χριστός δέν

άνέσυρε τόν Πέτρο από τόν καταποντισμό, γιά νά τόν εϋεργετήσῃ ἀτομικά. Τόν ἔσωσε, διότι εἶχε σκοπό νά σώσῃ ὅλη τήν ομάδα τῶν μαθητῶν Του ἀπό τήν ἐπικίνδυνη τρικυμία. Ποτέ ὁ Θεός δέν ἀπλώνει τό χέρι Του γιά τήν ἀτομική ἐξυπηρέτηση τῶν ἀναγκῶν μας. Ὁ Χριστός μᾶς σώζει ὡς μέλη τοῦ σώματός Του. Ἀπλώνει τό χέρι Του προσωπικά στόν καθένα, ἀλλά θέλει ὅλοι μαζί νά σωθοῦμε. Θέλει ὅλη ἡ Ἐκκλησία νά πλέει μέ ἀσφάλεια πρὸς τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ἡ σωτηρία δέν εἶναι ἀτομικό γεγονός. Εἶναι μία ἐκκλησιαστική ἐμπειρία. Ἐξω ἀπό τό πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας μαίνεται ὁ ἄνεμος καί λυσσομανάει ἡ τρικυμία τοῦ κόσμου. Ἐξω ἀπό τήν Ἐκκλησία ξεπροβάλλει ὁ βύθιος δράκοντας, πού ἐπιθυμεῖ νά καταπιεῖ τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἐξω ἀπό τήν Ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος πίνει τό πικρό νερό τοῦ παραλόγου, τοῦ ἀνικανοποίητου, τοῦ ἀλλόκοτου. Μόνο τό πλοιάριο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας. Ὁ Χριστός ἀρπάζει συνεχῶς ἀνθρώπους ἀπό τά κύματα τοῦ κόσμου, μέ σκοπό νά τούς φέρει μέσα σ' αὐτή τήν κιβωτό, νά τούς ἀσφαλίσῃ μέσα στή μεγάλη οἰκογένεια τῶν μαθητῶν

Του. Όταν ζητάμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἅς ἔχουμε τή βαθιά πεποίθηση ὅτι τή ζητάμε σάν μέλη μιᾶς μεγάλης οἰκογένειας. Όταν λαμβάνουμε τήν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, δέν τή λαμβάνουμε μόνοι μας. Μαζί μας εὐλογεῖται καί χαίρεται ὅλη ἡ πνευματική οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελοῦμε μέλη μιᾶς κοινότητας. Ἡ κοινή μας σύμπλευση ἔχει κοινές χαρές καί κοινές λύπες. Ἡ χαρά τοῦ ἑνός εἶναι χαρά ὅλης τῆς κοινότητας. Ἡ θλίψη τοῦ ἑνός εἶναι θλίψη γιά ὅλη τήν κοινότητα. Ὅλοι μαζί προσευχόμαστε καί ὅλοι μαζί δικαιωνόμαστε. Κάθε φορά πού ὁ Κύριος ἀπλώνει τό χέρι Του σ' ἕναν ἀπό μᾶς, οὐσιαστικά τό ἀπλώνει σέ ὅλους μας, διότι ὅλους μαζί μᾶς θέλει στήν ἀγκαλιά Του.

Ὁ Χριστός «ἐκτείνας τήν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ» καί ἔσωσε τόν Πέτρο. Ἐκτείνει τό χέρι Του καί σώζει κάθε ἄνθρωπο. Ἡ σωτηρία, ὅμως, αὐτή ἔχει χαρακτήρα ἐκκλησιολογικό. Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἅς ἀπολαμβάνουμε τό χέρι τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας καί ἔτσι ὅλοι μαζί ἅς ἐλπίζουμε στή σωτηρία μας. Ἀμήν.